

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๓

ดอลลาร์ปฐมฤกษ์

เมื่อวานนี้วันที่ ๑๓ ทองคำได้ ๑ บาท ๗๕ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๐ ดอลลาร์
มาจากทางไหน ๆ กันบ้าง มีอะไร เอ้า ว่ามา
หลวงตาครับ วันที่ ๒ ก.พ. จะมีคณะจากทางศาลมาราบนมัสการหลวงตาตอน
เช้า เวลาประมาณ ๘.๐๐ น.ครับ

อ้อ ตอนเช้าส่วนมากไม่ค่อยไปไหนแหละ ตอนเช้า ๘-๙ โมงมักจะเป็นปรกติ
อยู่ที่นี่ทุกวันไม่ค่อยไปไหน

คณะผมประมาณ ๔๐ คนจากหลายจังหวัด คือจะเป็นหลักสูตรอบรมทางศาล
จะมีข้าราชการกฎหมายแรงงานในระดับสูงมาร่วมด้วย

มาที่นี่พร้อมกันในเวลานั้นใช้ไหม

ครับ

วันที่ ๓๑ ม.ค. ไปสุรินทร์ เทศน์ที่สุรินทร์ วันที่ ๑ ก.พ. กลับ วันที่ ๒ มานี้ก็พอ
ดี ระยะนั้นพอดี ที่ในตัว จ.อุดรฯ เรายังมีผู้พิพากษาประจำจังหวัดประมาณสักก็คน

๓๐ คนครับ

นับว่ามากอยู่นะ ถึง ๓๐ เรียกว่ามาก

มี ๔ ศาลด้วยกันครับ มี ศาลจังหวัด ศาลแขวง ศาลเยาวชน ศาลแรงงาน(คนนี้
เขาเป็นผู้พิพากษาหัวหน้าศาลครับ)

เป็นผู้พิพากษาหัวหน้าศาลเธอ (ครับ) เคยรู้จักกับคุณพิชิต คำแฝง ไหม (รู้
จักครับ) นั่นเป็นลูกศิษย์มาตั้งแต่เรียนอยู่ธรรมศาสตร์นั่น นั่นคือตั้งแต่เรียนธรรม
ศาสตร์ พอออกจากธรรมศาสตร์ก็บึ่งไปวัดบวรฯ ไปหาเราทั้งพี่น้อง พิชัย พิชิต เรียน
หนังสือด้วยกันเป็นลูกแฝด แต่น่าเสียดายที่พี่ชายได้เสียเสีย เก่งเหมือนกันนะ นั่นไป
ทางกฎหมายเหมือนกัน ไปทางฝ่ายทนายหรืออะไรจำไม่ได้ แต่น้องมาจากผู้พิพากษา
พิชิต คำแฝง ฉลาดอยู่ เพราะพอจะเข้าใจกันได้ดีตั้งแต่เป็นนักศึกษาอยู่ที่ธรรมศาสตร์
เวลาออกจากรั้วตอนเย็น ๆ มักจะไป ถ้าหากพอว่างไปทุกวันเลย ไปกันพี่กับน้อง ๆ
จากนั้นก็ค่อยเลื่อนไปเรื่อยจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ก็ติดต่อกันเรื่อย ๆ นะ ยิ่งมาขอนแก่นด้วย
แล้วมาที่นี้บ่อย บางทีเราก็ไปขอนแก่น คุณพิชิต รู้สึกว่าสนิทกันมากมาตั้งแต่เป็นนัก
ศึกษาที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เรื่อยมา โอ๊ย ไม่ทราบว่่าก็ปีนะจนปานนี้ละ

รู้สึกว่าฉลาดดีอยู่ อยู่ด้วยกันนานก็รู้อเอง คุณพิชิตนี่ฉลาดอยู่ แต่แกยังมายอเรา
ด้วยนะ เราไม่ได้บอกปากพูดว่าคุณพิชิตฉลาด อะไร ๆ เราไม่ว่านะ แต่อยู่ในความ

สังเกตตลอด ที่นับทเวลาแจะพูด อยากให้ท่านอาจารย์เป็นทนายหรือผู้พิพากษา ชักคนนี้เก่ง เป็นพระไม่ตีเทรอ โอ้ย สาธุ ดี เขาพูดตามความรู้สึกของเขา เราว่าเป็นพระอย่างนี้ไม่ตีเทรอ โอ้ย ดี ขึ้นเลย นึกว่าเป็นพระไม่ตีเราว่า พูดถึงความฉลาดเขาฉลาดอยู่ฉลาดตั้งแต่เป็นนักศึกษามา สนทนสนมกันมา วางกิริยาเข้าออกหนักเบา มันก็ทราบกันตลอด รู้สึกว่าเป็นคนดี รักใคร่ใฝ่ธรรมตั้งแต่เป็นเด็กเรื่อยมาเลย

บ้านแกรู้สึกเราเคยไปหนหนึ่ง ตั้งแต่เป็นนักศึกษาอยู่โน่นนะ เคยนิมนต์เราไปบ้านหนหนึ่ง เราพอจำได้ว่า สุขุมวิท ซอย ๕ นอกนั้นจำไม่ได้แล้ว เราชักอยู่ตลอดมานะพิชิตนี่นะ สนทนตายใจตลอดมา ก็ไม่เห็นมีอะไรที่จะได้เดือนเพราะเป็นคนดีอยู่แล้ว และฉลาดด้วย ไม่เคยมีอะไรแสลงหูแสลงตา ความประพฤติเหมาะสมกับมาทางฝ่ายผู้พิพากษา

คือผู้พิพากษานี้ต้องเป็นแบบพิมพ์ของประชาชน ความจนตรอกจนมุมจะต้องวิ่งเข้าหาผู้พิพากษา นี้เราเคยพูดเสมอ เพราะนี่เป็นที่พึ่งเป็นที่พึ่งตายของประชาชน หัวใจอยู่นั้น เช่นเดียวกับคนไข้วิ่งเข้าหาหมอ ชีวิตจิตใจของคนไข้วิ่งทั้งญาติคนไข้ ไปรวมอยู่ในหมอมด เพราะฉะนั้นจึงได้สอนพวกหมอมเราให้เป็นแบบพิมพ์ที่ดี บางทีก็ชี้หน้าเอาเลยก็มี อย่างนั้นนะหลวงตาไม่เหมือนใคร คือธรรมจะตรงไปตรงมาเลย บางทีสอนไปสอนมาก็มาเจอเอาตัวแอบ ๆ แฝง ๆ เราเลยชี้หน้า นี่นะหมอดคนนี้นั้นมีเมีย ๕ คนนะ ไอ้ทำนี่ว่าฉันเลยเรา นั้นเห็นไหมบทเวลาจะเอา เปรี๊ยะต่อหน้า โอ้ย มาไม่ใช่ผู้น้อยนะมาด้วย เป็นรองปลัดกระทรวงมาด้วย มากี่หวังจะเป็นเกียรติ นำหน้าเป็นเกียรติของท่านเหล่านั้น มากี่มาชี้หน้าเอาต่อหน้าพวกนั้น โอ้ย พวกนั้นหน้าซีดหมด เราเฉย

ก็เราพูดตามความจริงจะไปสะทกสะท้านอะไร ธรรมห้วนไหวไม่ได้ ไม่เรียกว่าธรรม ถ้ายิ่งห้วนไหวยิ่งว่าสูงกว่าต่ำไม่เรียกว่าธรรม ตายใจไม่ได้ พูดอย่างนี้เราก็ยังระลึกได้ ก็มาเป็นกับเราเอง เป็นกับใครเราพูดได้ เช่นอย่างพูดว่า คนนี้นั้นมีเมียตั้ง ๕ คน ไอ้ทำนี่ เราว่าอย่างนี้นะว่าให้หมอม พูดกับคนมาก ๆ ใส่เปรี๊ยะ โอ้ย หน้าซีดเลย หน้าซีดก็ตามหน้าเราไม่ได้ซีดนี้ มันซีดแต่หน้าเขาผู้ผิด เราไม่ได้ผิดใช้ไหมละ ที่นี้ก็เลยมาเข้าถึงเรื่องว่า พูดแบบตรงไปตรงมา ความรู้ความเห็นจะเป็นธรรมล้วน ๆ ไปเลย อะไรมาขัดบับตัดปุ๊บออกเลย นี่ละความปลอดภัย ความตายใจ ความไว้วางใจ มีอยู่กับตัวเองก็ไว้วางใจตัวเอง อบอุ่นตลอดเวลา ไม่มีระแคะระคายว่าตัวได้ทำความเสียหายต่างพร้อยที่ตรงไหน ๆ อย่างนี้นะ มันก็อบอุ่น นี่หมายถึงว่าพระเรา

พระเรารักษาคำแต่ความดีล้วน ๆ วันหนึ่ง ๆ ต้องตรวจค่านามณดูศีลดูธรรมของเจ้าของตลอดเวลา สติสังขารระมัดระวังตลอด มันก็อบอุ่นคนเรา ที่นี้ก็เลยย้อนมาถึงเรื่องว่ามันเป็นธรรมในหัวใจ คืออย่างตรงไปตรงมาอย่างนั้น ผิดบอกผิด ถูกบอกถูก

วันหนึ่งก็เคยเล่าให้ลูกศิษย์เหล่านี้ฟัง คือก็ไม่มีใครทำได้อย่างนั้น แล้วไม่มีใครที่จะดูพระในวัดนี้แบบนี้เหมือนกัน คือตามธรรมดาทำข้อวัตรปฏิบัติปิดกวาดอะไรนี้ เรากับพระเณรจะเสมอกันหมดแต่ก่อนนะ เราเพิ่งมาปล่อยตอนอายุแก่ ๆ นี้ พระเณรไปทำให้หมดทุกอย่าง ๆ เราเลยไม่ได้ทำอะไร เตี้ยนี่เป็นขอนซุงอยู่ในวัดไปอย่างนั้นละ แต่ก่อนทำอย่างนั้นตลอด ตานีสอดนี้ส่องตลอดเวลา องค์กรเป็นยังงี้เรื่อย ๆ นั่นละที่เขาว่าหลวงตาบัวดู

ก็จะไม่ดูอย่างไร สิ่งที่เหลวไหลมันเห็นอยู่ต่อหน้าต่อตา มันก็ต้องจ้อเข้าเรื่อยชิว ดูเรื่อยชิวจะว่าไง พอตีวันนั้นเราเขียนหนังสืออะไรอยู่ จดหมายหรืออะไร เรามองดูนาฬิกา คือปกติบ่าย ๔ โมงปิดกวาด คือบอกไว้ถึงเวลานั้นพร้อมกันทุกคน นัดบอกเวลาไหนตายตัวแล้วใครมาเคลื่อนให้เห็นไม่ได้ถ้าไม่มีเหตุจำเป็น เป็นปกติอย่างนั้น วันนั้นก็เราเชื่อเองนี่ที่มาพูด เราเชื่อเอง พอเขียนหนังสืออยู่ มองดูนาฬิกาเหมือนได้ ๔ โมง ๒๐ นาทีแล้ว ก็ความเชื่อมั่นเอาแน่อะไรได้ที่ไหน ก็เข้าใจว่า ໄ໓ ตั้ง ๔ โมง ๒๐ นาทีแล้ว ก็ปล่อยนี้ลงปิดกวาดละซี คว่าไม้กวาดปิดออกมา ๆ พอมาถึงหน้าวัดมองดูพระดูเณรที่ไหนไม่เห็นมีสักองค์ แล้วมีเณรหนึ่งรักษาศาลาอยู่ที่นี่ มันคงขวางตามันทำໄ໓ หลวงตานี้เป็นบ้าแล้วคงว่างั้น แต่มันไม่กล้าพูดก็มันเป็นเณรนี่ เวลานั้นมันพ้อ ๆ อยู่แล้วนี่

พอปิดกวาดออกมาถึงหน้าวัด เราปิดกวาดบริเวณกุฏิเราเสร็จแล้วก็ออกมาหน้าวัดเข้าสู่ส่วนรวม พอโผล่ออกมานั้นแล้วมองหาพระเณรที่ไหนก็ไม่เห็นสักองค์ เจียบไปหมด เณรนี่แคงจะรำคาญตา แกก้เลยเอาไม้กวาดไปปิดกวาด เณร ขึ้นที่นี้ละ นี่พระวัดนี้มันตายหมดวัดแล้วหรือ ใครจะไปกุสลาใครมันตายหมดวัดแล้วนี่นะ ไม่ดูเวลาเป็นยังงี้ นี่เวลาเท่าไรไม่เห็นพระเณรมาปิดกวาดสักองค์เดียวเลย มันฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที เณรตอบนะ นาฬิกาฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที หือ อย่างนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นรีบปล่อยไม้กวาด เตี้ยมันจะเป็นบ้าด้วยกันหมด เราจะไปชำระบ้าเรา ให้เราเป็นบ้าคนเดียว กลับปั๊บเลย บอกว่าให้หยุด อย่ามาปิดกวาดมันจะเป็นบ้ากันทั้งวัด แน่ะ อย่างนั้นแล้วเห็นไหมละ

ทั้ง ๆ ที่เป็นไฟอยู่นะ ดูพระเณรเหมือนเป็นไฟพุ่งไปเลย พอว่ามันฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที หือ อย่างนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นหยุด เณร อย่ามาปิดมันจะเป็นบ้าด้วยกัน เราจะไปแก้บ้าเรา กลับปั๊บเลย นี่เรียกว่าธรรม เข้าใจไหม ใครผิดบอกว่าผิด เราผิดไม่บอกว่าผิดได้หรือ ธรรมเหนือเรานี้วะ เณรมันคงจะหัวเราะ ดีไม่ตีมันอาจจะไปเล่าให้พระฟัง เราไม่ลืมนะ เพราะดูเป็นไฟไปเลยนี่ พระทั้งวัดไม่เห็นใครปิดกวาด ได้เวลาแล้วมันเป็นยังงี้ นั่น ทีนี้ที่ไหนได้มันฟังได้ ๓ โมง ๒๐ นาที หือ อย่างนั้นหรือ บอกให้เณรปล่อย

ไม้กวาดทันที เดี่ยวจะเป็นบ้าด้วยกันทั้งวัด เราจะไปแก้บาเรา เราเป็นบ้าคนเดียว อย่าให้เป็นบ้าทั้งวัดเลยนะ ปู้บ ๆ ไปเลย นี่เรียกว่าธรรม เข้าใจไหมละ ธรรมต้องเป็นอย่างนั้น ใครผิดเอาตรงผิด ไม่แก้ตรงนั้นถูกไม่ได้ดีไม่ได้ ต้องแก้ทันที

ความผิดเหมือนกับไฟจี้เราเผาเรานั้นเอง ต้องรีบแก้ไข พูดถึงเรื่องราวทางหมอกี้ดี ผู้พิพากษาก็ดี เป็นหัวใจของโลกอันดับแรกเลยละ ทางคนไข้กับหมอ แล้วทางนี้ก็ผู้พิพากษาเป็นผู้ตัดสินเนื้อความให้เป็นที่ลงใจ ปลงใจลงได้ด้วยความถูกต้องในอรรถธรรม ผิดถูกประการใดก็เป็นเรื่องของคนนั่นเอง เราได้รับเหตุการณ์ยังงี้ ๆ ประมวลเรื่องมาแล้วด้วยความเป็นธรรม ตัดสินเอาด้วยความเป็นธรรม นี่เรียกว่าเราเป็นธรรม แม้จะไม่ใช่ธรรมก็ตามด้วยที่เราไม่มีเจตนา เราก็ก็นับเป็นธรรม เช่น มีคนมาบอกมาแล้วเรื่องราวอะไร ๆ นี้ประกอบกับเรื่องของเรา เรื่องมันก็นักลงที่จุดนี้เห็นว่าถูกต้องก็ตัดสินอย่างนี้ ความจริงเขามาประจบประแจงผู้พิพากษาก็อาจมีได้ ผู้พิพากษาก็ไม่ได้ผิดในเจตนาเป็นธรรม แต่กิริยาที่ทำมันผิดไปด้วยสิ่งแวดล้อมที่เขามาหลอกลวงต้มตุ๋นต่าง ๆ มันเป็นไปได้นะ

หลวงตาไม่ได้เป็นผู้พิพากษา อยากถามว่ามันเป็นไปได้ไหม มีได้ไหม มันมีได้เข้าใจไหม คนไหนก็จะแข่งดิบแข่งดี แข่งช้วนี่นะ แข่งหน้าแข่งหลัง ที่นี้มีน้ำหนักมากกว่า ทางนี้ก็เอาเหตุผลนี้มาจับพิจารณา น้ำหนักมากกว่าที่ตรงไหน เป็นความถูกต้องแม่นยำลงจุดนี้ก็ต้องตัดสินตามนี้ นี่เรียกว่าความเป็นธรรมในหัวใจ แต่กิริยามันผิดพลาดไปจากสิ่งหลอกลวงทั้งหลายมันก็เป็นไปได้ เป็นอย่างนั้นละ เหล่านั้นก็ยังเรียกว่าเป็นธรรม ไม่ได้ผิด ผู้พิพากษาไม่ผิดความเป็นธรรม เพราะฉะนั้นจึงว่าผู้พิพากษากับทางหมอสำคัญ จากนั้นก็พวกตำรวจ ก็กระจายไปเรื่อย ๆ หลักใหญ่ก็อยู่ที่จุดนี้

พอตีวันพรุ่งนี้ก็จะไปกรุงเทพแล้ว แต่คราวนี้จะกำหนดยังไม่ได้นะ คือต้องเอาเรื่องราวเหตุผลต้นปลายทุกอย่าง รวบรวมมาแล้วทั่วประเทศไทยเกี่ยวโยงกับเราคนเดียวนี้ทั้งนั้น เราจะไปเรื่องนี้ เราจะไปวินิจฉัยพิจารณา นี่ก็คือเป็นธรรม เราเป็นธรรมล้วน ๆ ไม่เป็นข้าศึกต่อผู้ใด เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการดูดำว่าการจะหนักจะเบาอะไร นั้นเป็นเรื่องเหตุผลกลไกของอรรถของธรรมที่จะก้าวไปตามเหตุผลซึ่งเรียกว่าธรรมเท่านั้น อย่างอื่นเราไม่มี เช่น ใครจะว่าเราเป็นข้าศึกศัตรูต่อผู้ใดคณะใดก็ตาม นั้นเป็นเรื่องของเขา เป็นเรื่องความคิดเห็นของเขา แต่เรื่องของเราให้กลมกลืนไปตามธรรม แยกธรรมไม่ได้ว่างั้นนะเรา ผิดต้องบอกว่าผิด ถูกต้องบอกว่าถูก เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ คอขาดเราก็ไม่ได้เสียดายยิ่งกว่าอรรถกว่าธรรมที่เป็นหัวใจเราแล้ว

เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการดูดำว่าการไปไหนต้องเป็นอย่างนั้น เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ เมื่อควรหนักต้องหนัก ควรเบาต้องเบา ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก จึง

เรียกว่าธรรม ตายใจได้เลย เราเองผู้ชี้แจงไปนั้นเราก็ตายใจด้วยความเป็นธรรมของเราแล้ว ใครจะว่าอะไรเราไม่มีปัญหาอะไรกับเขา เป็นปัญหาของเขาต่างหาก นั้นเป็นอย่างนั้นนะ จึงว่าหนัก

ระยะนี้ก็ยิ่งเกี่ยวกับชาติบ้านเมืองของเราด้วย หลวงตาอยู่ ๆ ก็เข้าไปอยู่ตรงกลางนั้นด้วย สุดท้าย همینก็ต้องดม ขมก็ต้องกลืนต้องกินจะว่าไงเมื่อเข้าไปอยู่ในวงกลางนั้นแล้ว อย่างชาติบ้านเมืองธรรมดาพระไม่เกี่ยวข้อง เพราะเป็นคนละภาค ๆ ทางฝ่ายบ้านเมืองปกครองกันไป ฝ่ายศาสนาปกครองกันทางศาสนาไป ไม่มาละเคล้ากันปกติเป็นอย่างนั้น ตามคติโลกคติธรรมที่ยอมรับกันเป็นอย่างนั้น แต่ที่อยู่ ๆ เป็นยังงี้ อย่างหลวงตาบ้างก็ไม่เคยคาดเคยคิดว่าจะเข้าไปเกี่ยวข้องในวงการของทั้งชาติ ทั้งศาสนา เรียกว่าบ้านเมืองของเรา มันเข้าไปอยู่จุดกลางจนได้นะ

เหตุผลโลกก็คือ ความทุกข์จนของชาติไทยเราเนี่ย เริ่มต้นมาตั้งแต่ได้ยีนที่แรกว่า ดอลลาร์เขาฟาดเราไปตั้ง ๕๖-๕๗ บาทต่อดอลลาร์ อันนี้กระเทือนใจมากเหมือนกัน โห เมืองไทยเราเนี่ยมันไม่ได้ลด ๕๐ สตางค์ มันต่ำกว่า ๕๐ สตางค์ เมืองไทยเราไม่ได้เต็มบาท แค่ ๕๐ สตางค์ยังไม่ได้ ยังลดกว่า ๕๐ สตางค์ไปอีก อยู่ยังงี้กันเมืองไทยเรากปกครองกันยังงี้ เอาละนะ เริ่มแล้ว ถ้ามูลกตัญญูลูกหาเขาก็เอารายการที่ถูกต้อง พวกนี้จัดเจนในเรื่องเกี่ยวกับการบ้านการเมืองการได้การเสียของวงเงินต่าง ๆ ที่ติดหนี้ติดสินเขาเท่าไร ๆ เขาเอามาแจกละซี เรามาดูแล้วยิ่งสะเทือนใจใหญ่

คนไทยตั้ง ๖๒ ล้านคนติดหนี้เขาพระรุงพระรัง ทุกคน ๆ รวมแล้วรายละเอียด ๕ หมื่นบาท โห ๆ ขึ้นเลขชี้ที่นี้ นี่ละต้นเหตุนะ พอจากนั้นแล้วก็มีนายตำรวจเขาเอาปัจจัยมาถวาย นี่ก็ไม่พันทักจะได้ออกช่วยโลกช่วยสงสารเต็มกำลังของเราแล้วละ อยู่ ๆ เขาก็เอาเงิน ๒,๕๐๐ ดอลลาร์มาให้ต่อหน้าต่อตาตรงนี้ พอถวายแล้ว เออ เอาละที่นี้ ขึ้นแล้วนะ นี่ละเงินเป็นปฐมฤกษ์ของเรา ตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะประกาศออกเป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายเต็มความสามารถของเรา โดยถือเอาเงินนี้เป็นปฐมฤกษ์ จากนั้นก็ประกาศเลย ถึงได้เริ่มมา นี่ละเรื่องราวมันนะ พอออกมาก็แยกนั้นแยกนี้ ทองคำ ดอลลาร์ เงินสด เข้าช่องไหน ๆ มันก็กระจายออกไปเรื่อยมา จนกระทั่งถึงจะเอาเข้าคลังหลวง เวลาเข้าไปตรงนั้นก็ไปติดแจอยู่ตรงนั้น ติดประตูกันก็ทางนี้ คนทั้งชาติจะนำเงินเข้าสู่คลังหลวงเข้าไม่ได้ เพราะเหตุไร ก็ขัดกันละที่นี้ นั่นเห็นไหมละ มันก็เป็นจนได้อย่างนี้แหละ

ก็เมื่อเราเป็นผู้นำของชาติทั้งศาสนาอีกด้วย นำพี่น้องชาวไทยทั้งชาติ นำเงินเหล่านี้ซึ่งเป็นของคู่ควรกับคลังหลวงเป็นอย่างยิ่งต่อชาติไทยของเราทั้งชาติ แล้วทำไมเข้าไม่ได้ เพราะเหตุไร ก็ไล่เบียดกันเข้าละซี นั่นเหตุเริ่มเกิดแล้วนะ อย่างนั้นละ เราไม่ได้คิดว่ามันจะเป็น เพราะเมื่อนำสมบัติที่ล้นค่าออกมาจากหัวใจประชาชนทั้งชาติ ซึ่งหนุ

เข้าไปเพื่อจะหนุหน้าชาติของตัวเอง แล้วกลับถูกปิดตันเข้าไม่ได้ สิ่งที่ปิดตันมันคืออะไร มาจากเหตุผลกลไกอะไร ก็ไล่เบียดเข้าไปละซี นี่ละเรื่องมัน มันถึงได้เกิดมาจนกระทั่งทุกวันนี้ หลวงตาบัวกับโลก หรือว่าชาติไทยเรา เหมือนว่าเป็นข้าศึกกัน นี่โลกเขาว่านะ แต่เราไม่มี ยกตัวอย่างอย่างนี้เป็นต้น เรื่องโลกเป็นอย่างนั้นหาประมาณไม่ได้ แต่เรื่องธรรมต้องตรงไปตรงมาตลอดเวลา

อย่างที่เวลานี้ก็เหมือนกัน ที่เข้าไม่ได้เพราะเหตุไร ไปคราวนี้ก็จะเอาอีกแหละ ก็อย่างนั้นแล้วจะว่าไงมันจำเป็น ก็เกี่ยวโยงมาถึงเราทั้งชาติว่างั้นเถอะนะ หนุหน้าเข้ามาสู่จุดเดี๋ยวนี้หมด เราเป็นผู้คุมทุกสิ่งทุกอย่าง หลักความเป็นจริงเหตุผลต้นปลายอยู่กับเราหมด เขาจึงต้องมาเอาจากเรานี้ออกไป เราจึงต้องนำออกมาแสดงทุกสิ่งทุกอย่างให้เห็น เหตุเห็นผลแจ้งขาวดาวกระจ่างแล้วเป็นที่ลงใจกันคนเรา ถ้าตรงไหนที่มัวหมอง นั้นภัยอยู่ที่นั่น ข้าศึกศัตรูอยู่ตรงนั้น จะต้องไปแจงพินิจพิจารณาแยกกันออก นี่ละเรื่องราวมัน ถึงได้ไป ไม่ใช่อะไรนะ

เราไม่อยากทำไม่อยากยุ่ง โหย พุดไม่ถูกนะ แต่ทำไมจึงต้องเข้าไปยุ่งได้ เราไม่มีอะไรเลยกับโลกพุดจริง ๆ นะเท่าเม็ดหินเม็ดทราย เราปล่อยหมดทุกอย่างแล้ว ในสามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรมาติดหัวใจเราเลย เหตุไรเราจึงเข้าไปแบกชาติทั้งชาติ เรียกว่า วัฏวนวัฏจักรวัฏวน ทำไมเราจึงเข้าไปแบกวัฏวนจนได้นี่ซี นี่ละเหตุผลมันนำคิดอยู่มากนะ มันจะเข้าไปแบกอย่างที่ว่านี่ละ ทางโน้นก็จ่ออยู่แล้วเวลานี้ ถ้ามองเรื่องราวกันมายุ่งตลอดเวลา เมื่อไรจะไปกรุงเทพ ๆ ไปเมื่อไรเราก็ไปเอง บทเวลาจะพุดก็ไม่ยากแหละ เราจะเป็นอะไรเสียหายอะไร ถึงกาลเวลาเราก็ไป ถ้าเป็นความเสียหายเราจะไปตามนั้นเลย นี่เรื่องอะไรก็ไม่เห็นมี ถึงเวลาก็พุดกันไว้ซี หรือจะว่าดองก็ดองไว้ เขาต้องเราดองจนจะเน่าไม่เห็นเหรอ เราดองเขาบ้างจะเป็นไรวะ ว่าอย่างนี้ละ คือเขารอฟังจากเรา เหมือนกับว่าเราดองทางโน้นไว้ เรายังไม่ไป ต่างคนต่างดองกันนี่นะ

นี่ละที่เราอุตสาหะพยายามช่วยพี่น้องชาติไทยเรา โอ๊ย เต็มกำลังนะ เราไม่หวังอะไรเลย แต่เหตุใดมันถึงเป็นไปได้นี้ขนาดนี้ มันนำคิดอยู่มากนะ ไม่มีเจตนา เม็ดหินเม็ดทรายไม่มีที่จะให้เรื่องมันเป็นอย่างนี้ แต่ครั้นแล้วมันก็ไปเจอกันจิง ๆ มันก็เป็นขึ้นมาจนได้โดยไม่คาดไม่ฝันอย่างนี้ละ มันก็จำเป็นต้องแก้ต้องไขต้องชะต้องล้างไปตามเหตุการณ์ต่าง ๆ ดังที่เห็นอยู่เวลานี้

ไปคราวนี้ถ้าหากว่าพอหลอมทองคำก็จะหลอมอีก ถ้าได้ถึง ๔๐๐ กิโลกรัมจะหลอมเสียทีหนึ่ง คือตามธรรมดาทองคำถ้าได้ ๔๐๐ กิโลกรัมหลอมเสียทีหนึ่ง ๆ แล้วก็เก็บไว้ พอหลอมแล้วส่วนมากจะฝากคลังหลวงไว้ ยังไม่มอบ คือเมื่อมอบยังไม่ได้เราก็ไม่มอบจะว่าไง สมบัติของคนทั้งชาติมอบสู่สมสู่ทำได้เหรอ เรื่องเป็นอย่างนั้นนะ

เพราะฉะนั้นควรฝากจึงต้องฝาก ฝากเพื่อมอบ หรือฝากเพื่อถอน ถอนออกมาด้วยเหตุ ผลกลไกอะไรจะมีเหตุผลทุกอย่างเลย เรื่องราวเป็นอย่างนั้น

เวลานี้ทองคำได้ทั้งหมดก็ ๒,๒๐๐ กว่ากิโลนะ เรียกว่า ๒ ตันกว่าแล้ว ที่ฝากไว้ แล้วก็มี ที่มอบแล้วก็ มี แต่ที่มอบก็ลงความเหลวไหลเสียละซีถึงได้ชัดกัน ธนาคารชาติ กับรัฐบาล หลวงตาบัวนี่เหมือนกับแซมเปียนใหญ่พีดกันละคราวนี้ นั่นแหละเหตุที่จะ เป็นก็เป็นอย่างนั้นจะว่าไง ไม่เป็นไม่ได้ เหตุผลมันบอกอยู่นั้น ก็ต้องได้พิจารณากัน นี้ ละเรื่องราวเป็นอย่างนี้ นี่เขาก็บอกมาแล้วเวลานี้ บอกว่าสมบัติที่เราไปฝากแต่ถูกต้มไป นั้น เอาแอลบไปไว้ข้างตุงใหญ่คลังหลวง ที่เราตามติดเข้าไปฟาดกันตรงนั้นแล้ว ตกลง เรียกว่าเขาขอมรับนั่นเอง

ไม่ยอมรับจะชี้แจงให้เราทราบได้ยังไงว่า สมบัติเหล่านี้ที่หลวงตามุ่งหมายที่จะ ให้เข้าสู่คลังหลวง เราบอกจนกระทั่งกฎหมายข้อนั้น ๆ เพราะลูกศิษย์เราอยู่เต็ม กรุงเทพมหานครแต่หัวกะทิทั้งนั้น หัวกฎหมายใช้ใหม่ละ เอามาแจงกันพิจารณากันเรียบริ้อย ลงในจุดนี้แล้ว เราก็กส่งไปตามนี้เลย ทางโน้นก็ตอบรับมาแล้วว่า ได้ลงตามจุดที่หลวงตา ต้องการแล้ว คือกฎหมายข้อไหน พ.ศ.เท่าไร ๆ บอกตามนั้นเลย เขาบอกว่าลงตามนั้น ที่นี้เราก็ตอบรับไปว่าเราเพียงรับทราบ คือเรายังไม่รับรอง เพียงรับทราบ จนกระทั่งไป ถึงเหตุผลต้นปลายมันทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว เรื่องรับรองมันเกิดขึ้นเองไม่ยากอะไรใช้ใหม่ ใ้อที่ว่ารับทราบก็คือว่ายังไม่ลงกันได้ ก็ต้องรับทราบไว้ก่อน เรื่องราวเป็นอย่างนั้นละที่ จะลงไปคราวนี้ หนักอยู่มากเหมือนกันนะ มีเท่านั้นละ ไม่พูดอะไรมากวันนี้ มีแต่ให้ศีล ให้พร...

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd